

www.dockhaveri.se

© Ida Mirow 2016

Tidigare publicerad i *Ordkonst* 2/2016

Omslag: Ida Mirow

ISBN: 978-91-87183-34-8

JAG HAR INTE SAKNAT PETER, ens i en minut, sedan jag la mig här. Nej, jag har knappt ens tänkt på honom förrän alldeles nu, när jag satte mig upp för att skriva. Jag tänkte: vad ska jag skriva om. Och så tänkte jag på de saker som varit viktiga i mitt liv, och när Peter då dök upp då slog det mig: inte ens i en minut. Han har inte ringt. Inte någon annan heller, för den delen.

Mina föräldrar tvättar mina kläder åt mig. På morgnarna vaknar jag av deras väckarklocka som ringer genom väggen. Jag äter frukost med dem i köket. När de går till jobbet går jag tillbaka upp på rummet. Fram emot fem- sextiden, strax innan de kommer hem igen, så klär jag på mig. Den där påklädningen inför middagen med mina föräldrar är vad jag skulle kalla en rest. Just den här gestalten, att

klä på mig, är något jag tidigare la stor omsorg vid. Tidigare klädde jag mig färg- och materialkoordinerat varje dag, gick kvällskurser och skrev hemtentor, och tidigare tänkte jag också på Peter, jämt.

Här följer en beskrivning av rummet. Väggar i en mjuk benvit. Ett fönster ut mot trädgården och grusplanen framför huset. Skrivbord och en stol med dyna i ett hörn. Ljust gröna lister och en ljusgrön garderobsdörr. Trägolv med en trasmatta mitt på. Små små hål i tapeten på vissa ställen, efter affischer som har plockats ner. Sängen har höga gavlar av trä och står mitt i rummet. På väggen tvärsöver hänger en spegel. Rummet är mitt gamla flickrum. Mina tillhörigheter från tonåren står i pappkartonger i garderoben. Dagen då jag kom öppnade jag garderobsdörrarna för att hänga undan plaggen jag tagit med mig, men upptäckte att där inte alls fanns plats för sådant. Istället stuvade jag bara ihop allting och la det ovanpå kartongerna i en hög.

Nytt stycke markerar ny dag i dagboken. Inte för att jag skriver dagligen, skrivandet sker med behagligt varierande mellanrum. Boken jag skriver i hittade

jag i en skrivbordslåda på mitt rum. Jag plockade upp den med en tanke om att jag bör hålla saker på sin plats, och därför ska jag skriva ner dem.

Det är en vecka sedan jag kom hit. Jag hade ringt mina föräldrar och förvarnat, och när jag anlände var det med packad väska. Jag hade lovat att träffa Peter samma kväll, så jag fick ta och ringa honom för att avboka vår middag.

Jag är fruktansvärt trött. Mina föräldrar har sagt att jag kan behöva vila och därför har de ställt i ordning rummet åt mig. Överkastet låg slätt och nattlinnet prydligt vikt på sängen när jag kom.

När jag antecknar sitter jag vid skrivbordet, iklädd nattlinnet och ett par tofflor. Jag ska inte försumma att skriva om ljuden som kommer in från det öppna fönstret, för dem har jag tänkt på mycket. Det är bruset nerifrån vägen, grusets knastrande när någon går över gårdsplanen, fågelkvitter och trädens prasslande i vind. Solen skiner och det är varmt för att vara såhär års, vilket opassande nog får mig att känna det som att jag är på semester.

Idag var jag ute i trädgården. Jag gick runt i gräset som en osalig ande, insvept i morgonrock och med gummistövlar på fötterna. Det var någon

gång mitt på dagen, jag kunde höra röster genom häcken och antog att grannarna åt lunch eller hade något slags eftermiddagsfika. Själv höll jag en kopp avsvannat kaffe i handen. Jag stod vid grinden längst bak i trädgården när en man med en hund gick förbi och nickade åt mig. Jag följde honom med blicken och noterade hur han vände sig om för att ge mig en undrande blick när han trodde att jag inte längre såg. Väl tillbaka i huset upptäckte jag ett missat samtal från Peter. Jag ringde inte upp.

Mamma kom upp med frukosten till mig idag, en mässingsbricka med ett kokt ägg, en tallrik mjölk med flingor, en kopp kaffe vid sidan. Igår försov jag mig och kom aldrig ner till frukosten. När jag vaknade hade mina föräldrar lämnat huset. Mamma gick därför med på att servera mig frukost på sängen i fortsättningen. Jag är glupande hungrig varje morgon när jag vaknar och slängde därför i mig allt Mamma serverat mig redan innan hon hunnit lämna rummet. Hon frågade mig om Peter ringt. Jag svarade nej, och fick vad jag misstänkte var en medlidsam blick från Mamma.

Det tar längre tid för mig att gå upp ur sängen

nu. Om jag vaknar säg vid nio står jag upp på golvet först vid tolv. Det kan tyckas onödigt att överhuvudtaget ligga vaken, om jag nu inte går upp. Det som väcker mig är hungern.

I natt drömde jag att jag var omringad av svartklätt folk. Jag låg i sängen med de höga gavlarna, med händerna på täcket. En man höll mig fast i axeln med den ena handen, den andra lät han spela framför ögonen på mig. Han rörde fingrarna på ett särskilt vis för att försätta mig trans. Bakom honom stod de andra, nyfikna, kikandes över varandras axlar. Någon förde anteckningar. Sov nu, sa mannen som höll i mig, och jag flöt upp i taket.

När jag nu ligger i sängen tänker jag på drömmen. Jag ser ner på mina händer som vilar skönt på täcket liksom då, och hör orden ”sov nu” surra i min skalle.

Klockan är ett och jag har inte gått ur sängen. Jag har lagt skrivbok och penna i lådan på nattygsbordet och tar upp antecknandet då och då. För mig är det viktigt med kontinuitet, trots allt och på något sätt. Min kropp börjar bli stel. Av stillaliggandet förstås, men vad ska man göra. Varje dag är jag så trött att jag knappt kan hålla huvudet upprätt.

Det är svårt att tro att jag brukade ha bra kondition och snygga muskler. Innan sprang jag alltid en run-
da två gånger i veckan komplett med styrketräning
och stretching. Nu har jag ont i skinkorna av att byta
ställning alltför sällan och från revbenen och neråt
känns kroppen tung som ett granitblock. Jag är inte
alls i god form.

De säger att jag har gråtit i sömnen. Tydligen så
hörde de mig ända nere i vardagsrummet. De rusa-
de upp till mig och fann mig med kolviga lakan och
dyngvåta kinder. När de ruskade mig skakade jag
huvudet fram och tillbaka men vaknade inte. Till-
slut lämnade de mig som jag var och gick tillbaka
ner. De fick stå ut med att lyssna på mig i ytterligare
en timme.

Fönstret står öppet och gardinen svajar lätt.
Jag har vikt täcket åt sidan en bit så att fötterna får
ligga fria, för solen landar just nu precis på sängens
nederdel och tårna värms i skenet. Från min plats
i sängen ser jag inte mycket av det som finns utan-
för fönstret, bara lite himmel och den stora lönnens
trädkrona. Jag

Som bäst jag låg och skrev igår om fönstret och min

utsikt avbröts jag av röster utanför dörren, röster som var mina föräldrars. Av mina föräldrars samtal hörde jag nog för att konstatera att det handlade om mig:

”Det kan ju vara järnbrist.”

”Igår så somnade hon framför teven, såg du det?”

”Hon verkade livad precis vid middan men sen trött igen.”

Och så flöt det på.

Sängen är varm och skön och jag avskyr att lämna den. Så fort jag kastar av mig täcket fryser jag så att det sticker i kroppen och väl ute på golvet ångrar jag att jag någonsin gav mig in på hela företaget att gå upp.

Nu i eftermiddags fick jag tala med en läkare i telefon. Han förhörde sig om min sjukdomshistoria, som är kort, och bad mig beskriva mina symptom.

”Jag är mycket trött”, sa jag. ”Så trött att jag knappt orkar tvätta mig själv.” Han ville veta hur länge det här har pågått och jag sa att det ju var ett tag, sedan hösten ungefär.

”Och det har blivit värre dom senaste veckor-

na?” frågade han.

”Nej”, sa jag, ”men nu har jag fått nog.” Han ville veta om det var därför jag flyttat hem till mina föräldrar. Inte flyttat, sa jag. Jag hälsar på. Vi bestämde en tid då jag skulle komma på undersökning.

Mina anteckningar blir färre har jag märkt, för det mesta hinner jag inte skriva någonting om dagarna.

Jag har inte varit ute i trädgården på mycket länge.

Igår kväll var det Pappa som kom upp med middagen. Jag var trött efter dagens besök hos läkaren. Med mig i baksätet körde Mamma till mottagningen där jag fick min undersökning. Väl hemma gick jag upp direkt och la mig i min säng, och sedan dess är det här jag har legat. Nu står här även en vas med blommor vid min sida.

Från Peter förstås, med ett kort i snöre:

Älskling! Du ska inte tro något annat än att jag tänker på dig all min vakna tid. Jag har försökt ringa många gånger men det har du väl sett. Häromdagen fick jag tag i din pappa i telefon. Han sa att du varit trött och att du ska få mediciner. Jag kom förbi igår för att ge dig buketten men du var inte hemma. Hoppas

att du känner dig bättre snart. Peter.

Blommorna doftar så klart underbart men det är sällan jag känner av det eftersom jag sover mer än jag är vaken.

Fönstret håller jag stängt för ljuden utifrån stör mig så pass. Sängens gavlar är mycket vackra har jag lagt märke till först nu. Sängen måste vara äldre än vad jag tidigare trott, för träet har färgen av åldrat. Vid huvudändan är ett knippe rosor etsade direkt i träet. Stjälkarna hålls samman med ett snirkligt band.

Över golvet plankor kan jag följa skuggspelet allteftersom solens strålar flyttar sig. Ibland knarrar det som om någon går i rummet men jag är för det mesta helt ensam som tur är.

Häromdagen hade Mamma försökt väcka mig för att ge mig min mat. Mina armar flög då ut och slog häftigt omkring. Mamma blev träffad i bröstet och på hakan och tvingades backa bort från mig. Senare konfronterade hon mig och ville veta varför jag blivit så vild, men jag mindes inte någonting och visste ingenting.

Jag är trött nu och måste sätta punkt.

Har jag rätt så har det gått åtta dagar sedan sist jag skrev i boken. Jag har roat mig med att gå igenom allt mitt gamla kladd för att slå hål på tiden. Dag två efter mitt sista inlägg gick jag fram till fönstret efter det att frukosten burits ut. Jag öppnade inte eftersom jag i så fall hade varit tvungen att släpa dit en stol att ställa mig på för att få upp den översta haspen. Istället tryckte jag kinden och näsan mot glaset för att få en bredare sikt. Därute var det som vanligt och inte hade jag väntat mig något annat. Jag förstod inte alls varför jag bemödat mig. En annan otrevlig sak med att gå upp var skymten jag fick av mig själv i spegeln på den motsatta väggen. Jag hade inte skänkt en tanke åt att jag blivit så sjabbig och att håret såg sådant ut, men jag antar att det faller sig naturligt.

Dagen efter det kom båda mina föräldrar in till mig. Jag sov så klart, men de väckte mig. Direkt förstod jag att de ville något särskilt med mig den dagen, för annars går de aldrig in hit samtidigt båda två eftersom de vet att stöket stör mig.

De ville få mig att gå upp och ut på en av deras promenader. Resolut sa jag nej, ser ni inte på mig hur trött jag är. Sedan dess har jag fått vara ifred.

Helt ifred menade jag ju inte. De har fortfarande kommit in med kex och mjölk och mackor, men nu ställer de ner dem tyst bredvid sängen istället för att väcka mig när det är dags för mat.

Det här får bli en kort uppdatering för inte har jag då blivit piggare. Minuten innan jag tog upp penna och papper slank Mamma ut ur rummet. Hon hade kommit in för att berätta att Peter ringt igen och att hon fått lyssna när han väst i luren att han inte längre ville ha med mig att göra. Till min Mamma hade Peter sagt att jag var en bortskämd ko som inte klarar av ett liv där inte allt är skraddat efter mig och mina önskemål. Mamma hade hälsat att hon skulle föra meddelandet vidare och så snart hon lagt på luren gick hon upp till mig.

Ännu en gång drömde jag en dröm som var så tydlig att den har hängt med. Denna gång var det mina föräldrar som stod vid sängens fotände, och sa att de nog visste att jag varit uppe och vandrat, för de kunde se fettfläckarna från min näsa och kind på fönsterglasat där jag stått och kikar ut. Och så gav de mig ett hånleende.

För en timma sedan blev jag väckt av Pappa som ville byta mina sängkläder. Han var omedgörlig. Jag hasade mig ner på golvet intill huvudgaveln och lät honom rumstera i min säng. Han slet bort lakanen och drog kuddarna ur sina örngott, slängde allt i en hög på golvet och började genast bädda nytt. Väl färdig lyfte han högen från golvet och försvann. Jag har inte kunnat somna om än och tänkte att jag kunde skriva lite för att trötta ut mig själv. Annars har jag närapå ledsnat på detta plitande. Nu vill jag inte gå upp något mera.

Jag har inte fått sova ostört alls på sistone och det tär på mina krafter. Det är mina föräldrar naturligtvis. Trots att jag så noga förklarat mitt tillstånd om och om igen har de ändå kommit klampande in i rummet, och inte bara för att ge mig mina måltider nu heller. Oftast har jag klarat mig ifrån att behöva lyssna till vad de har att säga. Jag vrider huvudet mot dem med ögonen öppna men utan att se och öron som inte hör. På så sätt blir det nästan som att jag låtsas vara vaken när jag egentligen sover. Helt och hållet har jag inte lärt mig att behärska detta så då och då slinker meningar ändå in. Jag tvingades lyssna till

Mamma som sa att släkten undrar, och till Pappa som sa att doktorn återkommit med proverna efter undersökningen, men inte kunnat hitta något fel. ”Vänd dig inte bara om sådär!”, sa de, men det gjorde jag ändå, med ansiktet i kudden.

Åter igen blir jag nu störd. Nyss sov jag underbart gott, drömlöst, inga hemska drömmar om svartklädda folksamlingar som åbäkas vid min säng, men Mamma smäller dörren öppen så våldsamt att mitt huvud far upp med ett ryck. När hon sedan går lämnar hon den på vid gavel.

